

Det Konservative Folkeparti fortsat vil sætte fokus på denne lemfældighed med offentlige midler, som Tvindimperiet har udvist. Det har Højesterets dom ikke ændret på.

I modsætning til de fleste andre vestlige demokratier har den danske Højesteret traditionelt været yderst tilbageholdende med at prøve de love, som Folketinget vedtager. Konsekvenserne, som Enhedslisten spørger til, er set med konservative øjne, at der ikke er brug for en forfatningsdomstol, Højesteret har vist, at den løfter opgaven.

Højesteret har været tilbageholdende, men det er der ændret på. Et første opgør med denne tilbageholdenhed sås med grundlovssagen om Maastricht, og den 19. februar 1999 tog Højesteret så skridtet fuldt ud og dømte en af Folketinget vedtaget lov for grundlovsstridig.

En helt grundlæggende idé bag det moderne vestlige demokrati er princippet om magtens tredeling i en lovgivende, udøvende og dømmende magt ud fra den betragtning, at magt korrupperer og total magt korrupperer totalt. Der er derfor et behov for at holde disse tre magtformer adskilt, således at det ikke er den samme person eller persongruppe, der laver lovene, udøver dem og dømmer borgerne efter dem.

Det er forskellen på flertalsstyre, hvor flertallet altid har ret, og demokrati. Demokrati er nemlig mere end bare flertalsstyre. Hvis vi blot kunne lade flertallet bestemme hvad som helst, ville vi jo slet ikke have behov for en grundlov; man kunne bare lovgive fra sag til sag og lave spillereglerne om efter forgodtbefindende, blot der var et flertal bag.

Men intet demokrati uden mindretalsbeskyttelse. Det er netop på grund af mindretallet, vi har vores grundlov samt hele ideen om de umistelige individuelle menneskerettigheder. Flertallet har jo ikke noget at frygte. Der er med andre ord grænser for flertalsstyret, og det betyder, at nogle skal vogte vogterne.

Højesterets dom er et opgør med det grundlovssyn, der siger: Ingen over og ingen ved siden af Folketinget. Men hidtil har Folketinget kun haft regeringens jurister at læne sig op ad i de ofte indviklede grundlovsspørgsmål. Fremover vil Højesteret forbeholde sig ret til at kigge Folketinget i kortene. Vi bør tage dette som en naturlig konsekvens af princippet om magtens tredeling. Det demokratiske kerneprincip har jo altid været indskrevet i den danske grundlov,

men vi har nok ikke været så konsekvente i dets praktiske udførelse.

Den direkte følge af Højesterets dom er, at Tvindskolerne får mulighed for igen at søge tilskud på lige fod med andre, men heldigvis indeholder Tvindloven stramninger, som ikke er blevet underkendt, og som burde hindre, at Tvinds tilskudscirkus genoptages. Højesteretsdommen bør ikke skræmme hverken regering eller Folketing, der bare skal forlange, at disse krav opfyldes til punkt og prikke. Højesterets underkendelse af de folkevalgtes lov må ikke blive hverdagskost.

Med de bemærkninger skal jeg sige, at vi ikke kan støtte det forslag til vedtagelse, der er fremsat af Enhedslisten.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår hr. Bendt Bendtsen på den måde, at Det Konservative Folkepartis folketingsmedlemmer har et ansvar, fordi de stemte for loven, men at et særligt ansvar påhviler ministeren, fordi det er ham, der er kommet med vejledningen om, at det her holder sig inden for grundloven. Derfor understregede hr. Bendt Bendtsen, at ministeren har ansvaret.

Det, jeg så godt vil efterlyse, er: Hvad betyder det, at ministeren har ansvaret? Hvad betyder det konkret? Vi har haft en situation, hvor hr. Bendt Bendtsen siger, at ministeren har ansvaret, og Højesteret har så sagt, at det, der er sket, er i strid med grundloven. Hvad betyder det, at ministeren har ansvaret?

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Det Konservative Folkeparti løber ikke fra det ansvar, vi har for det, vi har stemt for. Det har jeg allerede tilkendegivet her i dag.

Når jeg mener, at ministeren har et særligt ansvar i den her sag, er det, fordi han har lovafdelingen i den her sag.

Det er derfor, jeg mener, at det, regeringen lægger ned i Folketingssalen, har ministeren et særligt ansvar for er i orden.

Aage Frandsen (SF):

Det viste sig efterfølgende, at den 31. maj 1996 var en historisk dag, fordi det var første gang, Folketinget vedtog en lov, som Højesteret så efterfølgende, nemlig den 19. februar i år, erklærede for grundlovsstridig.